

Sygn. akt VIII C 1816/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, VIII Wydział Cywilny

w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR Tomasz Kalsztein

Protokolant : st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 9 maja 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Miasta Ł. – (...) w Ł.

przeciwko P. J.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego P. J. na rzecz powoda Miasta Ł. – (...) w Ł. kwotę 4.167,72 zł (cztery tysiące sto sześćdziesiąt siedem złotych i siedemdziesiąt dwa grosze) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 21 marca 2018 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego P. J. na rzecz powoda Miasta Ł. – (...) w Ł. kwotę 1.000 zł (jeden tysiąc złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu w całości.

Sygn. akt VIII C 1816/18

UZASADNIENIE

W dniu 8 czerwca 2018 roku powód Miasto Ł. – (...) w Ł., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu P. J. powództwo o zapłatę kwoty 4.167,72 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 marca 2018 roku do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w 18 maja 2016 roku zawarł z pozwanym, jako pracodawcą, umowę o refundację części kosztów poniesionych na wynagrodzenia, nagrody i składki na ubezpieczenie społeczne, skierowanego bezrobotnego do 30-go roku życia. Refundacja miała obejmować jedno stanowisko pracy. Na mocy zawartej umowy pozwany obowiązany był do zatrudnienia osoby bezrobotnej skierowanej przez (...) oraz utrzymania tego zatrudnienia przez okres 24 miesięcy, w tym 12 miesięcy objętych refundacją. Obowiązany był również do informowania powoda o zmianie warunków zatrudnienia oraz dostarczenia świadectwa pracy w razie rozwiązania umowy o pracę z refundowanym pracownikiem w terminie 7 dni, a ponadto, w przypadku nie utrzymania zatrudnienia przez okres przewidziany umową, do zatrudnienia kolejnej osoby skierowanej przez (...). W przypadku nie utrzymania zatrudnienia przez okres 24 miesięcy pracodawca zobowiązany był do zwrotu udzielonej refundacji wraz z odsetkami liczonymi od pierwszej wypłaty dofinansowania, proporcjonalnie do okresu nie utrzymania zatrudnienia. Jednocześnie strony uznały wszystkie postanowienia umowy za istotne, w konsekwencji naruszenie choćby jednego z nich stanowiło przesłankę do dochodzenia roszczenia z tytułu niewywiązania się z zobowiązania. W niniejszym przypadku 24-miesięczny okres zatrudnienia należało liczyć od dnia 19 maja 2016 roku. Pierwsza refundacja za

miesiąc czerwiec 2016 roku została wypłacona w dniu 25 lipca 2016 roku. Pomimo wznowienia rekrutacji zatrudnienie na refundowanym stanowisku pracy nie zostało przez pozwanego utrzymane. Pismem z dnia 9 marca 2018 roku pozwany został wezwany do zwrotu kosztów refundacji, z którego to obowiązku nie wywiązał się.

(pozew k. 3-7)

W dniu 20 czerwca 2018 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (VIII Nc 6324/18), którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 65)

Nakaz ten pozwany, reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżył sprzeciwem w całości wnosząc o oddalenie powództwa w całości. Nie kwestionując faktu zawarcia przedmiotowej umowy oraz jej postanowień pozwany wyjaśnił, iż zatrudniona osoba bezrobotna, na skutek złożonego wypowiedzenia, zakończyła pracę z dniem 31 stycznia 2018 roku. Powód został poinformowany o powyższym i z dniem 9 lutego 2018 roku wznowiono rekrutację na zwolnione stanowisko pracy. Powód skierował do pracy trzy osoby, z których jedna nie posiadała odpowiedniego doświadczenia w zawodzie kosmetyczka, dwie następne zrezygnowały natomiast z aplikowania na stanowisko. Z uwagi na powyższe pozwany we własnym zakresie zgłosił poszukiwanie kandydatów przez (...) w Z., co jednak nie przyniosło skutku. W ocenie pozwanego w sprawie ziściły się zatem przesłanki z § 4 pkt 6 umowy, co czyni żądanie powoda niezasadnym.

(sprzeciw k. 68-71)

W toku dalszego procesu stanowiska stron nie uległy zmianie.

(pismo procesowe k. 77-78, protokół rozprawy k. 89-91, k. 98-100)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany P. J. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w Ł. zawarł w dniu 18 maja 2016 roku ze stroną powodową umowę nr (...) o refundację części kosztów poniesionych na wynagrodzenia, nagrody oraz składki na ubezpieczenia społecznie skierowanych bezrobotnych do 30-go roku życia. Na mocy umowy powód zobowiązał się skierować do pozwanego jednego bezrobotnego, którego kwalifikacje odpowiadają wymaganiom określonym we wniosku, na stanowisko kosmetyczka, na okres 12 miesięcy, tj. od dnia 19 maja 2016 roku do dnia 18 maja 2017 roku (§ 1 pkt 3 i 4). Pozwany zobowiązał się w szczególności do: zawarcia z bezrobotnym skierowanym przez Urząd umowy o pracę na okres co najmniej 24 miesięcy w pełnym wymiarze czasu pracy i dostarczenia do (...) kopii zawartej umowy o pracę wraz ze skierowaniem (§ 2 pkt 1), informowania (...) w terminie 7 dni o każdym przypadku wcześniejszego rozwiązania umowy o pracę ze skierowanym bezrobotnym oraz zmianach w zawartej z bezrobotnym umowie o pracę (§ 2 pkt 3), przekazywania do (...) kopii świadectw pracy w przypadku wymienionym w § 2 pkt 3 umowy, w terminie 7 dni licząc od dnia ustania stosunku pracy (§ 2 pkt 4), utrzymania w zatrudnieniu skierowanego bezrobotnego przez okres objęty refundacją oraz okres 12 miesięcy po zakończeniu tej refundacji (§ 2 pkt 5), przyjęcia do pracy w terminie 30 dni, od dnia ustania stosunku pracy ze skierowanym bezrobotnym, kolejnego bezrobotnego skierowanego przez Urząd w miejsce osoby na miejsce osoby, z którą stosunek pracy ustał i zawarcia z nim umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu, na co najmniej okres uzupełniający (§ 2 pkt 6), zapłaty odsetek ustawowych naliczonych w przypadku uchybienia terminowi płatności jakichkolwiek należności na rzecz (...) wynikających z niniejszej umowy (§ 2 pkt 9). Obowiązkiem (...) było refundowanie wnioskodawcy w okresie wskazanym w § 1 pkt 3 części kosztów poniesionych na wynagrodzenia, nagrody oraz składki na ubezpieczenia społecznie skierowanych bezrobotnych w wysokości 1.850 zł i składki na ubezpieczenie społeczne od tej kwoty (§ 3 pkt 1). Niewywiązanie się z warunku zatrudnienia skierowanego bezrobotnego przez okres 24 miesięcy, rodziło po stronie pracodawcy obowiązek zwrotu uzyskanej refundacji w kwocie proporcjonalnej do okresu, w którym nie utrzymano zatrudnienia skierowanej osoby, wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia otrzymania refundacji za pierwszy miesiąc,

w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania z (...) (§ 4 pkt 4). W przypadku rozwiązania umowy o pracę przez skierowanego bezrobotnego, rozwiązania z nim umowy o pracę na podstawie art. 52 k.p. lub wygaśnięcia stosunku pracy skierowanego bezrobotnego w trakcie okresu objętego refundacją albo przed upływem okresu 12 miesięcy, przypadających po ustaniu refundacji, Urząd kierował na zwolnione stanowisko pracy innego bezrobotnego. W przypadku odmowy przyjęcia skierowanego bezrobotnego na zwolnione stanowisko pracy, wnioskodawca zwracał uzyskaną pomoc w kwocie proporcjonalnej do okresu, w którym nie utrzymano zatrudnienia skierowanej osoby wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia otrzymania pierwszej refundacji, w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania z (...). W przypadku braku możliwości skierowania bezrobotnego przez Urząd na zwolnione stanowisko pracy, wnioskodawca nie zwracał uzyskanej pomocy za okres, w którym uprzednio skierowany bezrobotny pozostawał w zatrudnieniu (§ 4 pkt 5 i 6). Strony umowy uznały wszystkie jej postanowienia za istotne (§ 7 pkt 1). W przypadki niedotrzymania przez wnioskodawcę któregośkolwiek z warunków umowy, Urząd mógł odstąpić od wykonania umowy ze skutkiem natychmiastowym, zawiadamiając wnioskodawcę na piśmie (§ 7 pkt 2).

(umowa k. 56-58, wydruk z (...) k. 60-60v., okoliczności bezsporne)

Powód w ramach przedmiotowej umowy skierował do pozwanego jedną osobę bezrobotną – A. N., która z dniem 19 maja 2016 roku podjęła pracę na pełen etat na stanowisku kosmetyczka. Przed upływem okresu 24 miesięcy, A. N. wypowiedziała stosunek pracy ze skutkiem na dzień 31 stycznia 2018 roku. Za okres pierwszych 12 miesięcy pracy (okres refundowany) powód przyznał pozwanemu refundację w łącznej wysokości 22.240 zł oraz odprowadził z tytułu składki na ubezpieczenie społeczne łączną kwotę 4.016,58 zł.

W dniu 9 lutego 2018 roku powód wznowił rekrutację na zwolnione stanowisko pracy. W ramach przeprowadzonej rekrutacji do pozwanego skierowano trzy osoby bezrobotne, z których jedna nie spełniała warunków wymaganych przez pracodawcę (w ofercie wymagany był 12 miesięczny staż w zawodzie kosmetyczka, kandydatka miała natomiast doświadczenie 11 miesięczne), natomiast dwie pozostałe zrezygnowały z podjęcia pracy. W przypadku K. Z. przyczyną rezygnacji była rozmowa telefoniczna, jaką odbyła z pozwanym, w trakcie której pozwany używał względem kandydatki słów niecenzuralnych. Po odbyciu przedmiotowej rozmowy K. Z. stawiła się w siedzibie powoda i ustaliła, że z uwagi na niestosowane zachowanie pozwanego nie musi podejmować u niego zatrudnienia. Jednocześnie, wobec powzięcia informacji o przebiegu rozmowy, o której mowa, pracownik powoda zarekomendował odstąpienie od zawartej z pozwanym umowy.

(zeznania świadka J. P. 00:24:24-00:29:40 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 12 marca 2019 roku, zeznania świadka K. Z. 00:06:30-00:13:35 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 9 maja 2019 roku, zeznania świadka I. C. 00:14:20-00:20:00 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 9 maja 2019 roku, zestawienie k. 19, informacja k. 23, k. 25, dyspozycja wypłaty środków k. 29, k. 33-34, k. 36-39, k. 41, k. 43, k. 45-46, k. 50, k. 52, świadectwo pracy k. 30-30v., wnioski o refundację części kosztów k. 31-32, k. 35, k. 40, k. 42, k. 44, k. 47, k. 49, k. 51, k. 53, umowa o pracę k. 54)

Pismem z dnia 9 marca 2018 roku powód powiadomił pozwanego o odstąpieniu od wykonania umowy ze skutkiem natychmiastowym wobec niedotrzymania warunków określonych w § 2 pkt 3-6 umowy. W odpowiedzi na powyższe pozwany wniósł o przywrócenie warunków umowy i wznowienie naboru kandydatów na stanowisko kosmetyczki z doświadczeniem. Pozwany wyjaśnił, że kierowane przez Urząd osoby były przyjmowane na rozmowy kwalifikacyjne, jednak większość z tych osób nie chciała podjąć pracy. Chęć na zatrudnienie wyraziła wyłącznie jedna osoba, ale wyłącznie jako stażystka, z uwagi na brak umiejętności i stosownej praktyki.

(pismo k. 22, k. 24, okoliczności bezsporne)

Pismem z dnia 21 marca 2018 roku powód wezwał pozwanego do zwrotu wypłaconej refundacji w kwocie proporcjonalnej do okresu, w którym nie utrzymano zatrudnienia skierowanej osoby, tj. 3.849,24 zł, wraz z odsetkami ustawowymi za okres od dnia otrzymania refundacji za pierwszy miesiąc, tj. od dnia 26 lipca 2016 roku do dnia wezwania do zapłaty w wysokości 318,48 zł.

(wezwanie do zapłaty k. 14, potwierdzenie odbioru k. 16, wyliczenie odsetek k. 17, wyliczenie refundacji podlegającej zwrotowi k. 18, okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź, jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które nie budziły wątpliwości, co do prawidłowości i rzetelności sporządzenia, nie były także kwestionowane przez żadną ze stron procesu. Sąd oparł się ponadto na zeznaniach świadków.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w całości.

Strona powodowa dochodziła w niniejszej sprawie roszczeń wynikających z umowy z dnia 18 maja 2016 roku o refundację części kosztów poniesionych na wynagrodzenia, nagrody oraz składki na ubezpieczenia społecznie skierowanych bezrobotnych do 30-go roku życia. Umowa zawarta została w oparciu o art. 150f ustawy z 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia instytucjach rynku pracy (t.j. Dz.U. 2018, poz. 1265), zgodnie z którym:

1. Starosta może zawrzeć umowę, na podstawie której refunduje pracodawcy lub przedsiębiorcy przez okres 12 miesięcy część kosztów poniesionych na wynagrodzenia, nagrody oraz składki na ubezpieczenia społecznie skierowanych bezrobotnych do 30 roku życia, w wysokości uprzednio uzgodnionej, nieprzekraczającej jednak kwoty ustalonej jako iloczyn liczby zatrudnionych skierowanych bezrobotnych w miesiącu oraz kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującej w ostatnim dniu zatrudnienia każdego rozliczanego miesiąca i składek na ubezpieczenia społeczne od refundowanego wynagrodzenia.
2. Starosta nie może zawrzeć umowy, o której mowa w ust. 1, z pracodawcą, u którego w okresie ostatnich 6 miesięcy przed złożeniem wniosku nastąpiło zmniejszenie zatrudnienia z przyczyn dotyczących zakładu pracy.
3. Pracodawca lub przedsiębiorca są obowiązani, stosownie do zawartej umowy, do utrzymania w zatrudnieniu w pełnym wymiarze czasu pracy skierowanego bezrobotnego przez okres, za który dokonywana jest refundacja, o której mowa w ust. 1, oraz przez okres 12 miesięcy po zakończeniu tej refundacji.
4. Niewywiązanie się z warunków, o których mowa w ust. 3, powoduje obowiązek zwrotu uzyskanej pomocy w kwocie proporcjonalnej do okresu, w którym nie utrzymano zatrudnienia skierowanej osoby, wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia otrzymania refundacji za pierwszy miesiąc, w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania starosty.
5. W przypadku rozwiązania umowy o pracę przez skierowanego bezrobotnego, rozwiązania z nim umowy o pracę na podstawie art. 52 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. - Kodeks pracy lub wygaśnięcia stosunku pracy skierowanego bezrobotnego w trakcie okresu objętego refundacją albo przed upływem okresu 12 miesięcy, o którym mowa w ust. 3, starosta kieruje na zwolnione stanowisko pracy innego bezrobotnego.
6. W przypadku odmowy przyjęcia skierowanego bezrobotnego na zwolnione stanowisko pracy, pracodawca lub przedsiębiorca zwracają uzyskaną pomoc w kwocie proporcjonalnej do okresu, w którym nie utrzymano zatrudnienia skierowanej osoby wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia otrzymania pierwszej refundacji, w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania starosty. W przypadku braku możliwości skierowania bezrobotnego przez urząd pracy na zwolnione stanowisko pracy, pracodawca lub przedsiębiorca nie zwracają uzyskanej pomocy za okres, w którym uprzednio skierowany bezrobotny pozostawał w zatrudnieniu.
7. Refundacja, o której mowa w ust. 1, jest udzielana zgodnie z warunkami dopuszczalności pomocy de minimis.

Zgodnie z treścią zawartej między stronami umowy oraz w myśl powołanego przepisu strona pozwana zobowiązana była zatrudnić jedną osobę bezrobotną skierowaną przez powoda w pełnym wymiarze czasu w okresie refundacji od dnia 19 maja 2016 roku do dnia 18 maja 2017 roku oraz przez okres 12 miesięcy po zakończeniu tej refundacji, a zatem do dnia 18 maja 2018 roku. Pozwany zobowiązany był w szczególności, zgodnie z § 2 pkt 5 umowy, do

utrzymania w zatrudnieniu skierowanego bezrobotnego przez wyżej wskazany okres czasu, czyli łącznie przez okres 24 miesiące od dnia zatrudnienia skierowanego bezrobotnego. W przypadku rozwiązania umowy o pracę przez skierowanego bezrobotnego, rozwiązania z nim umowy o pracę na podstawie art. 52 k.p. lub wygaśnięcia stosunku pracy skierowanego bezrobotnego w trakcie okresu objętego refundacją albo przed upływem okresu 12 miesięcy, przypadających po ustaniu refundacji, powód zobowiązany był do skierowania na zwolnione stanowisko pracy innego bezrobotnego. Sytuacja, o której mowa wyżej, miała miejsce na gruncie niniejszej sprawy, umowa zawarta przez pozwanego ze skierowanym przez powoda bezrobotnym została bowiem przez tę osobę wypowiedziana ze skutkiem na dzień 31 stycznia 2018 roku (a więc już po upływie okresu refundacji, ale przed upływem okresu 24 miesięcy), w następstwie czego powód w dniu 9 lutego 2018 roku wznowił proces rekrutacji na zwolnione stanowisko pracy. W jego toku do pozwanego zostały skierowane trzy osoby, z których jednak żadna nie została zatrudniona. W przypadku dwóch osób za powyższy stan rzeczy nie był odpowiedzialny pozwany (jedna osoba nie posiadała odpowiedniego stażu pracy na stanowisku kosmetyczki, druga zaś dokonała wyrejestrowania z (...)), w przypadku trzeciej osoby – K. Z., niezatrudnienie jej przez pozwanego nastąpiło jednak z jego winy. Jak wykazało przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe, K. Z. otrzymała stosowne skierowanie, celem podjęcia zatrudnienia u pozwanego, a następnie telefonicznie skontaktowała się z pozwanym, aby uzyskać precyzyjne informacje dotyczące zatrudnienia. Gdy pozwany poznał plany kandydatki na przyszłość, zdenerwował się i skierował w jej stronę niecenzuralne słowa, co doprowadziło do zakończenia rozmowy. Nie widząc możliwości współpracy z pozwanym K. Z. pojechała do (...) i zrelacjonowała odbytą z P. J. rozmowę. Wówczas została poinformowana, że nie musi podejmować zatrudnienia u pozwanego. Jednocześnie pracownik powoda, w związku z zaistniałą sytuacją, zarekomendował odstąpienie od zawartej umowy. Przypomnienia wymaga, że w myśl postanowień umowy stron (§ 4 pkt 6), w przypadku odmowy przyjęcia skierowanego bezrobotnego na zwolnione stanowisko pracy, wnioskodawca zwracał uzyskaną pomoc w kwocie proporcjonalnej do okresu, w którym nie utrzymano zatrudnienia skierowanej osoby wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia otrzymania pierwszej refundacji, w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania z (...). Wyłącznie w sytuacji braku możliwości skierowania bezrobotnego przez Urząd na zwolnione stanowisko pracy, wnioskodawca nie zwracał uzyskanej pomocy za okres, w którym uprzednio skierowany bezrobotny pozostawał w zatrudnieniu. W niniejszej sprawie nie zaistniał brak możliwości skierowania bezrobotnego przez Urząd na zwolnione stanowisko pracy, powód skierował bowiem do pozwanego 3 osoby bezrobotne, z których przynajmniej jedna – K. Z., spełniała wymogi określone przez pozwanego. Jednocześnie to na skutek niestosowanego zachowania pozwanego K. Z. nie podjęła proponowanego jej zatrudnienia. Nie sposób przy tym uznać, aby napomknięcie przez świadka o swoich planach na przyszłość, które przy tym nie zostały osadzone w konkretnym przedziale czasu, dawały pozwanemu asumpt do tak gwałtownej reakcji, jak opisała to K. Z.. Świadek po otrzymaniu od powoda stosownego skierowania przedsięwzięła działania zmierzające do podjęcia zatrudnienia u pozwanego, do czego jednak – w wyniku zachowania pozwanego – nie doszło. W konsekwencji po stronie powoda nie powstała konieczność wdrożenia kolejnego procesu rekrutacyjnego, ukonstytuowało się natomiast uprawnienie do żądania zwrotu przyznanej refundacji na zasadach określonych umową. O czym była już mowa, pozwany utrzymał zatrudnienie skierowanego do niego bezrobotnego do dnia 31 stycznia 2018 roku, niedotrzymanie warunków umowy obejmowało zatem okres od dnia 1 lutego 2018 roku do dnia 18 maja 2018 roku, a więc 107 dni (14,66% całego okresu planowanego trwania umowy). Przyznana refundacja wyniosła 26.256,74 zł, a zatem kwota refundacji do zwrotu wyniosła 3.849,24 zł. Powód był także uprawniony do żądania odsetek od tej kwoty za okres od dnia 6 lipca 2016 roku, które na dzień 21 marca 2018 roku wyniosły 318,48 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.167,72 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 marca 2018 roku do dnia zapłaty.

M.-prawną podstawę roszczenia odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazany przepis obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby

wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość

ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c.

Jej zastosowanie jest uzasadnione faktem, że powództwo było zasadne w całości, a tym samym pozwany winien zwrócić powodowi poniesione przezeń koszty procesu, na które złożyło się wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 900 zł (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, t.j. Dz.U. 2018, poz. 265) oraz opłata sądowa od pozwu – 100 zł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.000 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.